

fundet Anledning til at fremsætte. Det hele Forhold maa antages at være af saa ringe praktisk Betydning, at denne Sags Ordning vistnok uden Betænkelighed kan overlades Fremtiden, for saa vidt Spørgsmaalet senere maatte vise sig at have nogen Interesse.

Til § 10.

Denne Bestemmelse svarer nærmest til Lov 1857 § 18, dog at Reglen ogsaa gælder offentlig Udførelse af Musikværker, hvilket er en Konsekvens af, at Komponisten i Følge § 2 b, i Mod sætning til, hvad den nugældende Ret hjemler, ogsaa har Eneret til at lade disse offentlig udføre. I Paragraffens tredje Stykke fremhæves udtrykkeligt, at den der hjemlede Ret tilkommer ikke blot Forfatteren, men ogsaa hans Arvinger, idet disse efter hans Død ere de naturlige Repræsentanter for hans personlige Interesse i, at Værket ikke overgives til Glemmel.

At gøre denne Regel præceptiv, navnlig i den af Folketingsudvalget foreslaaede absolute Form, maa anses utilraadeligt. De allerede ved § 9 anførte Grunde gøre sig her i endnu stærkere Grad gældende, idet der, hvor der er Spørgsmaal om Opførelse, endnu mere end ved Udgivelse kan foreligge Grunde — være sig Mangel af passende sceniske Kræfter eller Krig, Epidemier, Kriser og lignende Forhold — der afholde den berettigede fra at lade Værket opføre, uden at dette paa nogen Maade kan tilskrives Forsømmelse fra hans Side. Hvis det maatte vise sig nødvendigt paa dette Punkt at skaffe et særligt Værn for Forfatteren, vil formentlig ogsaa den i Bemærkningerne til § 9 antydede Løsning være den eneste, som kan anvendes uden at gøre Brud paa vor Retts almindelige Grund sætninger.

Til § 11.

Om Paragraffens første Stykke er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Reglen i andet Stykke synes tilstrækkelig begrundet i Hensynet til visse almindelige og naturlige Følelser hos Forfatteren, saa meget mere som denne, hvis en saadan Regel mangler, let vil finde Anledning til at tilintetgøre sit Manuskript. Reglen vil særlig have Betydning med Hensyn til efterladte Livserindringer o. l.

Reglen i tredje Stykke er en naturlig Konsekvens af, at de almindelige Arveregler anvendes paa Forfatterretten, og vil sikkert i og for sig findes hensigtsmæssig.

Reglen i fjerde og femte Stykke fastslaaer kun udtrykkeligt, hvad der ogsaa uden positiv

Hjemmel maatte antages, og er bl. a. udtrykkelig udtalt i den ungarske Lov § 3, 2det og 3dje Stykke.

Til § 12.

Om denne Bestemmelse kan i det væsentlige henvises til de almindelige Bemærkninger til Kapitel II.

Da den her hjemlede Ret ikke ved faktiskke Foranstaltninger kan tilskrives Kreditorerne, maa de nøjes med det Værn, som ligger i, at den, som vidende om Udlæget gør Brud paa den herved stiftede Ret, ifalder Straffelovens almindelige Ansvar for Forbrug af Formuegoder, i hvilke der er gjort Udlæg; men dette vil som Regel ogsaa være tilstrækkeligt.

Den i Paragraffens tredje Stykke givne Regel er kun en naturlig Konsekvens af det samme Synspunkt og vilde vistnok selv uden udtrykkelig Udtalelse blive antagen.

Kapitel III.

De i dette Kapitel samlede Bestemmelser om Krænkelser af Forfatterretten og Ansvarret herfor afvige ikke principielt fra den gældende Ret, naar undtages, at § 13 bestemmer Grænsen mellem den tilladte og den forbudte Benyttelse af andres Værker væsentlig anderledes og nøjagtigere end Lov 1857 § 14, hvis Angivelse af, hvilken Benyttelse der er forbudt, er baade for snæver og lidet klar. Da de her indeholdte Regler i øvrigt ikke give Anledning til Bemærkninger af mere almindelig Natur, kunne straks de enkelte Paragraffer omtales.

Til § 13.

Det er søgt her at sammensmelte Reglerne om de Forhold, der nu omtales i Lov 1857 § 14 og Lov af 12te April 1889 § 2. Lov 1857 § 14 angaar efter Ordene kun Eftertryk, men ganske tilsvarende Regler maa i denne Retning gælde om al anden Gengivelse (Fortryk, Opførelse o. s. v.). Og naar Bestemmelsen faar dette videre Omraade, er der heller ikke Grund til at give en særlig Regel svarende til Lov 1889 § 2, men denne gaar op som en naturlig Bestanddel i Hovedreglen. Dramatiseringer ere ikke principielt forskellige fra andre Omarbejdelser. Herved turde den formelle Side af Paragraffens Affattelse være begrundet, idet det blot bemærkes, at der ved Udtrykket „kunstnerisk“ i Mod sætning til „litterær“ Form nærmest er tænkt paa musikalske Kompositioner. Hvad angaar den reelle Grænse mellem til-